

Vladimíra Tesařová
Scénář k nahrávání rozhlasové reportáže

Vladimíra Tesařová se narodila 19. února roku 1958 v Havlíčkově Brodě. Svůj život zasvětila sklářskému řemeslu, kterému se věnuje dodnes, ale co pro ni skutečně znamená.

„Tak je to tradice, že jo. Je to tradiční zpracování, vlastně co se tady tavená plastika je víceméně moderní, ta trvá, já nevím, nějakých třeba šedesát let, ale jako sklo se zpracovávalo v našich zemích vždycky.“

Její studijní kroky původně nesměřovaly ke sklářskému řemeslu, neboť se hlásila na kamenosochařskou průmyslovou školu, kam však kvůli nedoporučení ze základní školy nemohla být přijata.

„Protože jsem byla problematická. Takže mě tam nepřijali tím pádem, nesměla jsem tam být přijatá, tak mě teda, tak jsem se mohla rozhodnout, buď půjdu dělat prodavačku, nebo budu brousit sklo do Světlý nad Sázavou. Tak jsem si vybrala tu Světlou nad Sázavou.“

Ve Světlé nad Sázavou si ale všimli jejího ojedinělého umu.

„a doporučili mě na uměleckou školu, ale mohli jenom na sklo. Z toho sklo. Ze skla na sklo. Čili by mě doporučili do Železného Brodu na uměleckou průmyslovku, kam jsem se teda dostala a udělala jsem ji.“

V Železném Brodě se zdokonalila v dovednosti, která je pro sklářské řemeslo velmi důležitá.

„A já jsem se tam hlavně naučila trpělivosti, protože jsem musela rok brousit, což nebylo k zahzení. Ale ta trpělivost, vlastně, mě ovlivnila už moje babička.“

V rodinném prostředí ji ale ovlivnil i někdo další.

„Pradědek byl sochař a malíř a vono to přeskočilo vlastně geneticky až na tu pravnučku, dalo by se říct.“

Že je Vladimíra umělecky zaměřená a v této oblasti opravdu šikovná, toho si její rodiče všimli už velmi brzy. Sama však přiznává, že se na základní škole vymykala tehdejšími módními trendům a patřila spíše k divočejším žákyním.

„Ale vlastně byli zase natolik vnímaví, že já jsem od malička dělala teda kreslila malovala a malovala a už vlastně v mateřské škole mě přihlásili do lidové školy umění, což se normálně nedělalo, což se dělalo až v základní škole.“

Svého životního partnera potkala na Malé Straně, přičemž láska má pro ni veliký význam.

„No v hospodě jsme se potkali.“

„Ta láska, když se zamyslíte, tak to není jako, když si myslíte, že láska jakože někoho miluju, že ho políbím.. a pak už je to láska vlastně a pak už je to často veliký přátelství, v tom je velká láska rozumíte, pak už je to třeba pocit odpovědnosti.. ta láska je skutečně má více podob.“

I když její studijní cesta ke sklářskému řemeslu nebyla úplně přímá, vytváří dnes opravdu impozantní díla a tato práce ji stále naplňuje a činí ji šťastnou.

„Co se týče skla a materiálu, co jsem zpracovávala, tak musím říct, že životní úspěch, no tak dělám práci, která mě baví a tím pádem se můžu považovat za šťastného člověka, to je úspěch, že člověk se cítí šťastný.“

Jaké hodnoty jsou pro Vladimíru v životě nejpodstatnější?

„Tři, láska, víra, naděje.“